

v živnosti není jen ušlým ziskem a nelze v ní spatřovati jen pro budoucnost ušlý výdělek, nýbrž ztráta zákazníků jest znehodnocením podniku a proto škodou, která tu již jest. O ušlém zisku bylo by lze mluvit jen, kdyby poškozený žádal náhradu za to, že mu bylo znemožněno zvýšiti dosavadní výdělek (srov. rozh. čís. 9353 a 10.153 sb. n. s.).

Dovolatelé zneuznávají podstatu věcí, majíce za to, že neručí za žalobcovu škodu, ani prý prostě podali jen stížnost k úřadu, jak jim to § 19 obč. zák. dovoluje, a an žalobce ani netvrdí, že tak činili jen, by žalobce byl poškozen. To žalobce žalovaným nevytýká a nežádá náhradu škody z tohoto důvodu, nýbrž žádá ji proto, jakž plyne z celkového jeho přednesu a odvolací soud mohl bez porušení zásady § 405 c. ř. s. uznati, že žalovaní vyličeným způsobem neoprávněně — proti své smluvní povinnosti jako pronajímatelé (§ 1096 obč. zák.) — a rušivě zasahovali do žalobcova provozování jeho živnosti a tím žalobci způsobili škodu, ačkoli si při použití nejobyčejnější píle a pozornosti musili býti vědomi, že je nejen důležitým zájmem, nýbrž do jisté míry i zákonnou povinností (§ 44 živn. ř.) žalobce, by uvedl svou živnost zevním opatřením ve známost zákazníků, a že mu ze znemožnění toho může vzniknouti škoda. Že toto jednání žalovaných bylo protiprávní, přičic se jejich povinností jako pronajímatelů k žalobci jako k nájemníku, nemůže býti po výsledku sporu C 470/26 pochybné. Žalovaní byli by proto prosti povinnosti k náhradě škody z protismluvniho jednání jen, kdyby dokázali (§ 1298 obč. zák.), že jim v plnění bránila bez jejich zavinění překážka. Důkaz ten však ani nenastoupili.

Čís. 11034.

Uveřejňují-li se veřejné vyhlášky, zvláště pak ty, jež se týkají osady, obvykle i v obci i v osadě na místě k tomu určeném., jest tento způsob uveřejnění vyhlášek považovati za způsob v místě obvyklý ve smyslu § 171 ex. ř. a nestačí, že byl dražební edikt, týkající se osady, vyvěšen jen v obci samé.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, R II 210/31.)

Do usnesení, jímž byl udělen příklep k vydraženým nemovitostem v osadě Ž., podal rekurs dlužník. Rekursní soud rekurs odmítl, avšak z úřadu zrušil napadené usnesení o udělení příklepu a nařídil prvému soudu, by jednal dále podle zákona. Důvody: Rekurs dlužníka do usnesení, jímž byl udělen příklep k vydraženým nemovitostem, byl odmítnut, protože podle § 187 ex. ř. k rekursu není oprávněn. Neboť dlužník zúčastnil se roku, při němž byl proveden prodej nemovitosti a udělen příklep, neuplatnil odpor podle § 184 druhý odstavec ex. ř. a podle § 187 první odstavec ex. ř. jsou k rekursu proti udělení příklepu oprávněni jen ti, kdož pro vytýkanou vadu marně vznesly odpor při dražebním stání. Usnesení bylo však zrušeno z úřadu, protože podle § 186 první odstavec k vadám řízení, v § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 uvedeným,

má hleděti rekursní soud z úřadu, třebaže stížnost jest podána osobou, neoprávněnou ke stížnosti. Že tu jest vada podle § 184 druhý odstavec ex. ř., o tom nelze pochybovati. Podle § 184 druhý odstavec ex. ř. může býti odpor proti příklepu opřen o to, že vyhlášení dražebního stání nebylo uveřejněno způsobem ustanoveným v zákoně. To se tvrdí v rekursu a odůvodňuje se tím, že nebylo dbáno ustanovení posledního odstavce § 171, že dražební stání má býti vyhlášeno způsobem v místě obvyklým v obci, v níž jest nemovitost prodávána dražbou. Jak zjištěno zprávou obce S. ze dne 16. dubna 1931 a jak sdělil obecní úřad v S. dopisem ze dne 1. května 1931, byla vyhláška vyvěšena sice v obci S., nikoliv však v osadě Ž. Politická obec S. pozůstává ze dvou osad, z osady S. a z osady Ž., S. měly podle úředního seznamu podle statistiky v roce 1920 227 obyvatelů a Ž. měly 83 obyvatelů. Podle zprávy obecního úřadu v S. uveřejňují se vyhlášky zpravidla vyvěšením i v osadě S. i v osadě Ž. V souzeném případě jde o nemovitost, která jest v Ž. Vyhláška se měla tudíž podle § 171 poslední odstavec uveřejniti též v Ž. způsobem obvyklým, to se, jak zjištěno, nestalo a jest ospravedlněna výtka, že tu jest vada podle § 184 druhý odstavec, ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vydražitelů.

D ů v o d y:

Dovolací rekurenti snaží se jen dovésti, že se vyhlášení dražebního ediktu ve smyslu § 171 ex. ř. stalo v obci S., k níž náleží osada Ž., způsobem v místě obvyklým a že stačilo, že byl edikt řádně vyvěšen v obci samé. Jiný rekursní důvod neuplatňují a navrhuji změnu napadeného usnesení v ten smysl, že se usnesení exekučního soudu o příklepu ponechává v platnosti. Než konaným šetřením, jež provedeno bylo z příkazu nejvyššího soudu, jmenovitě pak zprávou okresního úřadu v T. bylo zjištěno, že se veřejné vyhlášky, zvláště pak ty, jež se týkají osady Ž., uveřejňují obvykle i v obci S. i v osadě Ž. na místě k tomu určeném. Jest tedy tento způsob uveřejnění vyhlášek považovati za způsob v místě obvyklý ve smyslu § 171 ex. ř., na čemž nic nemění skutečnost, že se snad v tom kterém případě, ať již z jakýchkoli důvodů, tohoto způsobu nedbalo. Protože tento způsob v souzeném případě zachován nebyl, nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 11035.

Knihovní poznámka prozatímního opatření záповědí zciziti, zatížení nebo zastavení nemovitost ve smyslu § 382 čís. 6 ex. ř. působí jen ve prospěch ohrožené strany, která si záповěď vymohla, a to i proti jejímu odpůrci, i proti tomu, kdo nabyt nemovitosti proti zákazu, ale nepůsobí ve prospěch třetí osoby, která chce vésti exekuci na nemovitost pro pohledávku za zcizitelem nemovitosti, jakoby zcizení nebylo nastalo.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, R II 280/31.)